

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СТРУЧНИ ЛИСТ ЗА ПОЛИЦИЈУ БЕЗБЕДНОСТИ И АДМИНИСТРАЦИЈУ ПОЛИЦИЈСКИХ И ОПШТИНСКИХ ВЛАСТИ

УРЕЂУЈЕ ОДБОР МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут недељно. По потреби биће и ванредних бројева. Претплата се шаље „Уредништву Полицијског Гласника“ или дотичним окружним и среским властима, или на пошти. Цена је листу: чиновницима, званичницима, општинским писарима и осталим званичницима у опште, годишње 12, полугодишње 6 динара. Гостионичарима и механицима годишње 16, полугодишње 8 динара. Жандармима годишње 8, полугодишње 5 динара, ну ови се по овој цени могу претидати само преко својих командира полицијских односно пограничних одреда. Надлештвима у опште 20 динара на годину. За иностранство: годишње 24, полугодишње 15 динара. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи не враћају се.

СЛУЖБЕНИ ДЕО

Пошто ће Министар Унутрашњих Дела, господин Стојан М. Протић, неко време одсуствовати од дужности, то је указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог Председника Министарског Савета, а на основу § 12. закона о устројству централне државне управе, решено:

да Министра Унутрашњих Дела, за време његовог одсуства, заступа у дужности Председник Министарског Савета, ђенерал господин Сава Грујић.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 5 маја 1904 год. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I., благоволео је на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

за писара прве класе среза златиборског, Гавру Пантелића, бившег полицијског чиновника.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 3 маја 1904 год. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I., благоволео је на предлог Министра унутрашњих дела поставити:

за писара друге класе начелства округа подринског, Мирослава А. Настића, вршиоца дужности писара среза трнавског, у рангу писара начелства исте класе; и за вршиоца дужности писара среза трнавског, у рангу писара начелства друге класе, Милутина В. Петрашиновића, писара исте класе начелства округа чачанског, — обојицу по потреби службе.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 17 априла 1904 год., у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, решено је:

да се Живојину Петровијевићу, писару друге класе начелства округа смедеревског, уважи оставка, коју је поднео на државну службу.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 3 маја 1904 год. у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, а по саслушању Министарског Савета, решено је:

да се Живко Богојевић, вршилац дужности писара среза златиборског, у рангу писара прве класе начелства, на основу §. 76. закона о чиновницима грађанског реда отпусти из државне службе.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 3 маја 1904. год. у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, одобрено је решење Државног Савета, од 20. априла 1904. год. које гласи:

„Одобрава се Министру унутрашњих дела, да на накнадне оправке и појачање зидова на коначету „Књаза Милоша Великог“, у Соко-Бањи може утрошити суму од 2614.40 дин. по ревидисаном и надлежно одобреном плану и предрачуноу, и да овај издатак може ставити на терет партије материјалних расхода санитетског одељења Бр. 168,1 гл. XXXIV санитетског буџета ове 1904. год. предвиђене на подизање нових и оправку постојећих санитетских зграда“.

Из канцеларије министарства унутрашњих дела, 30 априла, 1904. г. у Београду.

ЕКОНОМСКИ УЗРОЦИ КРИМИНАЛИТЕТА

историјско-критичка студија о криминалној етиологији.

(НАСТАВАК)

Рафаел Гарофало

Изгледа, да је Гарофало овим својим последњим тврђењем помешао две са свим различите ствари: економске неприлике и

задовољство у животу. Излишно је, међу тим, доказивати, да економске неприлике много више утичу на сиромаше, чија су средства за живот несигурна, него ли на оне, који немају потребе да се брину о будућности.

Допуштајући тврђење социјалиста, да су крађе најраспрострањеније у најнижим слојевима друштва, Гарофало у исти мах додаје да су, на супрот овом факту, банкротства, преваре и утаје, одлике виших класа. Сви ови злочини, пак, само су варијетети једне исте врсте криминалитета — злочина против својине.

Покушавајући да своја изложена тврђења поткрепи и статистичким подацима о кретању криминалитета у Италији од 1880 и 1889, Гарофало најзад долази до ових закључака:

1. Данашњи економски поредак није у главном, узрок криминалитета, и

2. Промене у овом поретку могу само споредно утицати на криминалитет.

б. Утицај цивилизације. Закључци до којих је Гарофало дошао третирајући питање о утицају економске активности и цивилизације на криминалитет у главном су ови:

Напредак продуктивне активности једног народа, не може ни у ком случају имати за резултат умножавање злочина. Напротив, цивилизација благотворно утиче на криминалитет, јер га ограничава на извесне специјалне облике и друштвене класе.

За ово је најбољи доказ статистика рецидивиста.

Према свему изложеном, суштина Гарофолове историје у овоме је:

Главни узрок злочина треба тражити у урођеном одступању од моралне свести. Утицај социјалних као и економских прилика веома је слаб. Беда, у смислу потпуне оскудице капитала, нема, скоро, никаквог утицаја на криминалитет.

Присталице италијанске школе у Италији.

Међу многобројним Ломброзовим присталицама у Италији, Д-р Антоније Маро један је од најважнијих. Занимао се нарочито криминалном соматологијом и на овом пољу, по тврђењу Габријела Гарда, надмашио је и самог Ломброза тачношћу излагања своје методе.

Узрок криминалитета, по њему, ваља тражити у недостатку довољне хране нерв-но, централном систему, чија се после-дица огледа у ослабљењу воље, из које се, даље рађа злочин. Као год и Ломброзо, тако исто и Маро сматра криминалитет као појав бијолошки, али при том води рачуна и о социјалним па, дакле и о еко-номским приликама.

Закључци до којих Маро долази у пи-тању о утицају економских прилика на криминалитет ови су: »И ако се у етијоло-логији злочина не осећа ниуколико дирек-тни утицај економских прилика, ипак је неоспорна ствар да беда има знатног ути-цаја на ослабљење воље, па, дакле, и на миналитет.

Д-р Вирицилије Роси, асистент Ломбро-зов, имао је задатак да на криминалном конгресу у Риму изнесе и третира питање о утицају темиаратуре и цене животних намирница на кретање криминалитета у Италији од 1875—1883 год.

Ево његових закључака:

1. Злочини против имаовине расту са суровом температуром и увећавањем цене жита и обратно.
2. Закон овај вреди у свему и за опа-сне крађе, и
3. Акција, сасма супротна овој, пока-зује се код злочина против личности и морала.

За ово своје тврђење писац се позвао и на доказе, засноване на личном посма-трању. Далеко од тога да сумњамо у њи-хову тачност и савесност, ми смо само слободни приметити, да су они ограни-чени на један кратак период времена (9 год.) те да, већ и с тога, не могу претен-довати на апсолутне резултате. Поред овога, Росијева посматрања ограничена су на извесно место — Северну Италију — те с тога још мање могу имати општи ка-рактер. Ово мишљење делила је и коми-сија коју је конгрес одредио ради детаљ-ног проучавања ових посматрања.

Професор Ђузепе Серџи гледа такође у злочину један бијолошки појав, али му у исто доба придаје и карактер патоло-шки и дегенеративни. Стојећи на гле-дишту да је злочин резултат дегенерације и допуштајући, с друге стране, мношину разноврсних утицаја на криминалитет, Серџи је у својој Антропологији међу социјалне узроке дегенерације уврстио и борбу за опстанак.

Сарадник Ломброзов у Злочину поли-тичком Рудолф Лаши признаје такође од-нос између криминалитета и економских прилика.

Много важније је за наше питање дело Криминалитет и економске прилике Ита-лије од 1873—1890 год. (Турин 1894) од д-р Етоја Форнаса-о у коме писац до-лази до ових закључака:

1. Већина злочина против својствености, фамилије, личности и јавног поретка у тесној су вези са благостањем радничке класе.
2. Сви злочини, који имају за последицу проливање крви, као и преступи против јавног поретка, зависе од производње цене вина.

3. Крађе животних намирница у те-сној су вези са економским приликама ра-дничких класа.

4. Целокупни криминалитет у опште зависи од општег напретка земље.

5. Пожари, атентати против религије и лажног банкротства, потпуно су потчињени економским приликама, док лажна сведо-чанства, атентати против друштва итд. у многоме зависе од њих.

Извази, из изложеног, да је утицај еко-номских прилика у неких злочина јасан и неоспоран.

Д-р Никола Пинсиро у своме делу По-зитивна школа, изучавајући односе између криминалитета и економских прилика до-лази до овог закључка. »Човек је про-дукат наслеђа и средине. Злочин, као и сваки други акт човечији, неизбежни је производ стицаја спољашњих и унутраш-њих узрока. Рђаве економске прилике и беда играју у овоме једну од главних улога.

Према схватању италијанске школе и Пинсиро држи да је човечанство састав-љено из ове три групе људи: људи нор-малних и апсолутно добрих, људи абнор-малних и апсолутно рђавих, и људи који заузимају средину између ове две групе. У психологији случајног злочина, својстве-ног људима последње (средње) групе, пи-сац гледа најбољи доказ о утицају спољ-них узрока на злочин. Као год и свака друга епидемија, исто тако и злочин утиче највише на слабе организме, то јест на оне који су лишени средстава за живот и васпитања.

Што се тиче питања о урођеном злочинцу, Пинсиро вели: »Неоспорна је ствар да је злочин последица урођеног фактора само што овај фактор није органског већ социјолошког, односно економског порекла.

Присталице италијанске школе у ино-странству.

Д-р Паулина Гарновски усвојила је потпуно теорију о урођеном злочинцу и у своме главном делу Проститутке и крад-љивице¹ дошла до закључка: да су крад-љивице ненормална створења којима пот-пуно оскудева морална свест.

Али нигде боље и озбиљније нису прим-љене теорија италијанске школе, него што је то учињено у Шпанији, за коју Немци веле да је прави Елдородо ломброзисма. Дела Авераца, Солија, Дорада и других привукла су на себе пажњу криминалиста а нарочито присталица италијанске школе.

Број Ломброзових присталица у Фран-цуској скоро је незнатан. Једини који за-служује пажњу јесте Виктор Жанеро са својим Питањем о криминалитету.

(НАСТАВИЋЕ СЕ)

ПРИРАШТАЈ ЗЛОЧИНСТАВА

од Д-р Хајнриха Ветцкера.

(СВРШЕТАК)

Социјално политичко старање, мора наћи своју допуну у оштром реформи-сању данашње криминалне политике, у

чију су данашњу безвредност готово сви убеђени. Помоћ у погледу овога, тражила се је путем казненог пооштрења или пак у поновном увођењу батинања, као што то и сами неки професори за крив. право у неколико чине; историско искуство је такође било од утицаја на овај правац. »Некористан крвави рад кривичног пра-восудства«, како то Кроне зове, није могао у средњем веку злочинства да пре-дупређује. Овоме сасвим противно, бејаше увођење затвора извештан напредак. Но да је у данашњем времену механичка примена овога казнивога средства непо-десна, да се њиме успешно боримо про-тив злочинства, то се је дугим иску-ством потпуно освештало; шта више, ово је средство у неколико антисоцијално и оно штетно дела.

Да се млада лица што је могуће дуже требају чувати од казних завода, о томе су готово сви важнији правници сагла-сни. То је разлог што се захтева, да се граница казнимости помери за неколико година у напред. Томе служи и уведено помиловање од 1895, однос. 1896 године у већини немачких савезних држава а које се готово искључиво примењује на-спрам младих. Оно је примењено до 31 децембра 1901. год. у 40,853 случаја и њиме се је веома повољан резултат по-стигао. За округлих 25,000 случајева, који до овога времена потпуно решени беху, доказује се, да се скоро код три четвр-тих истих имађаше успеха; противу истих следоваше дакле условно помиловање, из-вршење казне према томе је изостало, јер у одређеном времену не следоваше ниједан поврат, односно у томе се времену бејаше констатовало у опште код свих добро владање. Данашње условно поми-ловање је веома различитим прописима и основним начелима регулисано, па с тога се не може у погледу истог ни донети правилан закључак.

Но жеља је, да се условно помиловање што је могуће пре отпочне примењивати и на одрасле. Иностранство је у овоме одавно испред нас и што је интересан-тно, резултат је веома повољан. Следу-јући чистоме принципу корисности, Ен-глези су ово условно помиловање још од пре неколико деценија увели; исто се оснива делимично на старом њиховом правном уређењу а делимично на новом. И ако нема целе статистике у погледу овога, ипак се може констатовати, да од 18,492 који бејашу из извесних округа енглеских од 1888—1896 године условно отпуштени, само се њих 1564 лица не владаху добро у времену проба¹).

Даље је неопходно потребно битно ограничење пуне кривично-правне одго-говорности. Хиљаду злочинаца припадају, према данашњем сазнању стања ствари, заводима за лечење, у место што се пре-дају казним заводима. Већ напред спо-менута истраживања Д-р Бонхофера, ба-цају оштру светлост на изопаченост ша-натишког, без икаквог плана и памети затвора, према параграфу овако или онако.

¹) Ова интересантна студија преведена је на српски и штампана у Полиц. Гласнику за 1902 год. Ур.

¹) Саопштено од Д-р К. Игнатиуса у месечном часопису за целокупну кривичноправну науку. 1901. године.

Уједно неколико стотина људи, који често услед урођених или стечених духовних и телесних недостатака у борби за екзистенцију своју подлежу супарницима својим. Они налазе овде онде по који грош зараде, док напослетку не остану без икаквих средстава за живот. Они бивају избачени на сокак и тада се одају прошењу или вагабундовању, — а што је по себи „кривична радња“ у свету данашњег капитализма. Крајња беда једног таког живота, доноси још већу телесну и духовну скрушеност, они постају све неспособнији за рад и увек у све мањој могућности, да се многоструким, противу њих често управљеним надражајима одупру и не учине каку повреду закона. И тада се кажњавају овакви људи, с њима се, дакле, поступа као с потпуно одговорним лицима, често можда и много оштрије. То не само да није право, већ безкорисно и штетно; по изласку из затвора или робије, они нити су бољи, нити способнији спољним утицајима да се одупру, нити пак способнији, да боље зараде. Д-р Бонхофер захтева, да се такви људи ни у ком случају не смеду сматрати за потпуно кривично одговорне и да би за њих најбоље било, да се предаду каквом заводу за лечење. Лекар, који и ако због социјалних данашњих прилика, однос. неприлика у неколико кривичну одговорност због сваких лица смањује на данашње наше друштво, ипак у главном сматра, да је главни узрок свему овоме у индивидуалним патолошким односајима. Сматра ли се у једном оваком случају, да је дужност друштва, да се стара о члановима својим, то се онда овде у неколико признаје кривица друштвена. Овде се показује опет недовољство свих друштвених и грађанских посматрања. Лекар сматра, да је патолошко стање узрок злочинства: он жели, да пошто се једно овако лице казни веома благо или апсолутно никако, да га лечи; криминалиста увиђа безкорисност данашњих врста казна: он тражи у овоме, да се другим методима помогне. Докле год буде социјална потреба масе света стварала поново злочинце и докле год буде индивидуалистичко друштво остављало појединца самоме себи, — докле он злочинцем не постане, — дотле ће сви напори и све муке у борби противу злочинаца бити од веома малог успеха.

Но у колико се год још за дуго време не можемо потпуно лишити казних завода, у колико се треба све више радити на препорођају истих у хуманоме смислу и у колико треба више радити на индивидуализирању самога извршења казне; за оне пак, који из оваких завода отпуштени буду а који су међу тим без икаквих средстава за живот остали и према томе упућени на злочинство, мора се законим путем водити брига, да до зараде дођу и тако потпомагати их све дотле, док се не врате у нормални колосек живота, те да су у могућности о себи, старати се.

Овогодишњи немачки правнички скуп, такође ће се бавити реформама кривичног права. У погледу овога је професор Пист поставио извесне тезе а које гласе:

„За одређивање казне према врсти и мери није на првоме месту меродавна спољна последица дела, већ субјективно антисоцијална страна злочинчевог мишљења.

Системе кажњавања данашњег позитивног законодавства имају у опште да се задрже, затвор, заточење и укор искључују се; новчана казна има да се реформише у духу донетих закључака ранијег скупа немачког правничког удружења.

Противу младића од 14 до 21 године, у колико се противу истих не буде применило принудно васпитање, да се примени казна затвора од две до пет година и т. д. у цели поправљања, евентуално пак, само да се примени једна врста старања у цели однеговања.

Противу злочинаца од заната има да се примени робија преко десет година иста ће служити као казна осигурања.

Опште опасни злочинци који због неурачунљивости не буду осуђени или због мале урачунљивости буду благо осуђени, да се по издржању казне, однос. одмах упуте од стране судија у какав завод за лечење.

Условно помиловање се има регулисати у духу раније донесених закључака немачког правничког удружења.“

Ово је иста смеша, састављена из социјалног данашњег схватања с теоријом застрашивања, но с претежношћу овога последњег, као што се то јасно види из његовог кривичног права, премда Лист о самом себи каже, да он друштвеним факторима као узроцима злочинства највећу важност приписује. Но веома су слаби изгледи, да ће се законским путем ускоро укинута казна затвора, заточења и укора (за младе). Међу тим, док су сви сложни, да се обе границе казнимости (привилегована и непривилегована) морају у напред помаћи, дотле постоји грдна разлика у погледу тога, да ли треба у овоме добу одредити, колика мора и треба да буде минимална казна. Са овим реформама, разуме се по себи, мора се измислити и закон о извршењу казне. Ако би и у томе случају преовладале идеје о застрашивању, онда би све то, фактички, било достојно сажаљења.

Повреде правног реда ће се увек дешавати. Смемо ли се ми надати, да када једном нестане класинских противности, да када нестане нужде велике масе народа, да ће постепено морати нестати и деликата управљених противу имовине; да када се постепено ублаже противности различитих интереса, када се повећа народно образовање, када се уведе паметно, друштвом уређено васпитање, да ће тада такође постепено нестати и други противу-правних повреда? Не. Опет ће се кад, кад, појавити по који конфликт, који ће проузрочити згодном приликом некога, да повреди свему интереса другог. Но злочинства ће тада, као појаве масе, морати нестати и мисао о кажњавању, уступиће свој терен, надајући се, мисли о измирењу, односно поравнању кривичних страна.

превео Д-р А. Гв. Живковић

ИЗ СТАРЕ ПОЛИЦИЈСКЕ АРХИВЕ

Ову Височајшу уредбу, која је разумно регулисавала један друштвени одношај за ондашње прилике, а која није штампана нигде у зборнику, послао нам је г. Живота Ј. Милошевић, званичник ср. хомољског, и ми је као интересантну доносимо. Она је доцније замењена законом о сеоским дућанима а у једном делу еснавском уредбом.

I

Началничеству окружја Пожаревачког

Поводом доставления Началничества окрѣ. Смедеревскогѣ, да се у окружјю нѣговомѣ на више места по селѣма, Занатлиски дућани, као Ђурѣйски, Терзѣйски, Абаѣйски, Бояѣйски, и пр. отвараю, безѣ да занатлиѣ поменути заната, касателнимѣ общинама аренду какову плаћаю, а поводомѣ учинѣногѣ нѣмие по овоме питаню, оѣли оне отвараю овакови дућана, безѣ наплате икакове аренде, у окрѣжю нѣговомѣ дозволити или не? Попечителство внутрѣни Дѣла пакѣ одѣ стране свое учинило вышемѣ мѣсту у смислу овогѣ представления съ тѣмѣ обаче своимѣ мѣниемѣ да не бы полезно было да дућани Занатлиски дођу у редѣ дућана оны, у којима се еспаѣ продаѣ, и на кое се по постоѣной уредби, аренда од 50 талира годишнѣ плаћати има, и то изѣ тогѣ узрока исто распространѣ заната служи на немалу ползу народа нашегѣ, и што бы се наплаћиванѣм аренде на дућане овогѣ рода, положило препятствѣ иѣ распространяваню у бесѣди стоещи заната.

На овако дакле учинѣно представление Попечителства овогѣ, благоволѣла Нѣгова Свѣтлость Господарѣ и князѣ нашѣ Александрѣ са согласѣмѣ Совѣта подѣ 10. т. м. вѣ 187. преднаведени побужения уважити, и по томе рѣшити: да занатлиски дућани не спадаю у редѣ они дућана, у којима се еспаѣ продаѣ и на кое се аренда од 50 талира годишнѣ плаћати мора но да небы занатлиѣ ове злоупотребления чинили, и порѣд свога руководѣлѣ и други каковѣ еспаѣ продавали, благоволѣла Нѣгова Свѣтлость далѣ препоручити, да се полицѣйнимѣ властима тай налогѣ одпусти, да ове добро надѣ тимѣ мотре, на кой се увати да порѣд производа овогѣ заната и друго што у дућану продаѣ од онога да се наплати, установлѣна на дућане аренда од 50. талира.

Высочаише дакле ово Рѣшение сообщѣва се Началнику Окружѣ тамошнѣгѣ съ тѣмѣ од стране Попечителства овогѣ налогомѣ, да оно средствомѣ надлѣжни свои Срезкѣй Началника строго надѣ тимѣ мотри, да занатлиѣ у управляваню заната свое злоупотребления чинили небы, т. е. да се ни едан усудию небы порѣдѣ производа овогѣ заната, и друго што у дућану продавати, представивши свакоме слѣдства каковеѣдуга за преступление овогѣ высочайшегѣ рѣшения. № 812. 15 февруар 845. Попечитель внутрѣни Дѣла Полковникѣ кавалѣрѣ Илѣ М. Гарашинѣ Началь Полѣ-економѣ одѣления А. Николиѣ.

II

Началнику Среза Омољског Подпоручику
Г. Мияилу Раичевићу

Спроведећи вамъ началничество ово приложено овде подъ №, у копій високо предписаніе высокославногъ Попечительства внутренѣи Дѣла одъ 15. т. м. № 812. у призраѣнио занатлиски дућани кои се по селима наоде да занатліе само рукодѣліемъ заната свога овимъ начиномъ не плаћајући ништа обштинама уживати могу высочайше издано рѣшеніе као и то, кои се у злоупотребленію противъ высочайшегъ тогъ рѣшенія ухватио буде, каквомъ ће казнио подвргнутъ быти, съ препорукомъ да се въ точно по всему касательно тогъ управляти имате и настоявате да се и одъ оны кои се то тицало буде наблюдава, представивши имъ слѣдства коя ће ду га за преступленіе постићи имати, по чему љете одъ дана пріятія овогъ па за 8. дана, даљете се по истом управляте, и Началничество ово увѣдомити.

№ 533.

19. Фебруаріа 843.
у Пожаревцу

Началникъ окр. Пожар.
Капетанъ

Писаръ Атанасіе Вскійевіћъ
Риста Петровићъ

III

Славн. Началн. Окруз. Пожаревач.
у ПОЖАРЕВЦУ

Како ми се у призраѣнио занатлиски дућана по селима держаюћима се владати, и како да не бы ситнарчили мотрити ми надлежи, то самъ изъ спроведеними копіе вѣликогъ предписанія высокославногъ Попечительства внутрени дѣла съ предписаніемъ Славногъ Началничества Окрузія Пожаревачкогъ одъ прош. 19. фебр. тек. године № 533 спроведене ми ясно увидіо, и да љу ню као управу у смотрению тѹъ имати, овимъ покорно похвалѣно Началничество извѣщавам.

Началн. Среза Омољског
Подпоручикъ
М. Райчевићъ

САХАЛИН

од В. М. Дорошевича
Преводи Љ. В. свршени правник

(НАСТАВАК)

14

У б и ц е.

(СУПРУЖНИЧКИ ПАР)

— Душице, зар неби ти пила мало чаја? Ако хољеш, да донесем.

— Седи мили мој, бар за тренутак уморан си!

— Зашто, душо? Збиља, да ти донесем.

Такви разговори чују се за зидом, сваки дан.

— Моје газде од стана, робијаша Пишчикови — необично су интересантан пар.

Он — Отело. У неком погледу чак у литератури позната личност. Јунак приче

Г. И. Успенског — „Једно те једно.“ Злочинац — целат, о коме је говорила сва Русија.

Његово дело је одјек последњег рата. Његова жртва, као и многе у то време била је заљубљена у заробљеног Турчина. Он је као њен стари друг, добровољно узео на се улогу postillon d'amour. Носио је писма, помагао зближењу. Том приликом они једно друго боље упознаду, мало по мало и зближе се.... Он заволи ону, којој је помагао да дође до љубави другога, а она је заволела њега. Турчин је био забрављен и отишао је у свој завичај. Венчали су се, шест година проживели су мирно и срећно. Имали су већ и четворо деце и било је на путу да дође на свет и пето.

Кад се од једном у њему пробуди љубомора на прошлост.

Тај Турчин, случајни гост њеног срца, забрављени и давно нестали, — бацио је сенку на њихову срећу.

Мисао, да је она и другога грлила, мучила и пекла је његову душу.

Ужасне, пуне мука сумње подизале су се у његовом растројеном уображењу.

Сумње, да она још љуби „онога,“ и да грлећи њега она мисли на другога.

Та страховита, та патолошка душевна драма свршила се грозном казном „виновнице.“

Пишчиков је везао своју жену за кревет и нагајком шibaјући убио је на смрт. Мучио се сам и наслађивао се њеним мукама. Мучење је трајало неколико часова. А она... Она је за то време љубила његове руке.

Да ли је она љубила тако, да је била готова чак и муке примити из његових руку с благодарношћу? Или је искала себи опроштаја у тим језовитим тренутцима, — опроштаја, за те страшне душевне муке, које је нехотећи проузроковала...

Такав је — Пишчиков. Осуђен је на вечиту робију, но умањавањем путем милости, њему је остало свега још 4 године.

Она — садања жена Пишчикова, — такође је удовица својом кривицом.

Њено суђење, и ако није било тако громко, ипак је у своје време занимало све листове.

Она — бивша глумица, убила свог мужа пуковника, заједно с домаћим пријатељем, и сакрила га. Труп је био нађен, преступ откривен, и она је морала на робију и то на дуг рок.

„Шарониха“ како су је звали на робији, морала је да претрпи велику борбу, да би сачувала своју независност, и да се спасе од опште судбе свог женскиња — робијаша.

Први корак њен био је на Сахалину, када се заљубио један од сахалинских чиновника и узео је себи за „куварицу,“ — са свима правима и дужностима која се за такве случајеве на Сахалину подразумевају.

Но „Шарониха“ је одсудно протестовала.

— Или „куварица“ или „господарица“ — за мешање та два положаја, има доста

муштерија, — али ја нисам из њихова друштва.

И протест је био тако одсудан, громак и упоран, да су је морали оставити на миру.

Ту се она упознала с Пишчиковом; заволели су једно друго, — и пар убица се венча.

Пар убица... Како необично звони тај назив, када се говори о том милом, необично симпатичном једнодушном и дивном пару.

Њихова прошлост, чини се човеку да је клевета на њих.

Не може то бити! Не може бити, да тај нежни муж, који не може две речи проговорити својој жени, а да трећа не буде — тепање, да је он био целат. Не може бити да су те вредне, вечито послене, честите руке, упрскане крвљу мужа.

Чврсто скопчани једно за друго, они су запливали у тај океан кала, који се зове робијашница, запливали и спасли једно друго.

Да није отуд та дирљива нежност?

Он је био надзорник куле светлије, и у канцеларији окружног начелника, — десна рука началникова, уме да одлично савесно, пажљиво ради све.

Као што сам рекао, добар, красан муж, необично миран, чак малко под папучом своје енергичне жене.

Ништа не потсећа да је негдашњи Отело, Отело — целат.

Само једном се пробудила у њему његова стара болест — љубомора.

Његова се жена и сада сећа тога са ужасом.

Набавио је бритву, наоштрио је, затворио се... и обријао своју густу браду и брке.

„Страшно је било погледати га!“

— Не прилази ми после тога! — објавила му је госпођа Пишчикова.

Дуго је молио за опроштај и ипако са покајничким изгледом. Више није био љубоморан.

Она... Нема тренутка, да она није каквим било послом заузета. Соли харинге, прави за продају вештачко цвеће, ради у свом предивном, управо примерном врту, пије одело корсаковској „интелигенцији.“

И узима... рубљу „за фазон.“

— Зашто тако јетино? — изненадио сам се ја. — Па то је дабе! Бар да узимате две!

Она од страха замаха рукама.

— Шта велите ви? Шта? Та ето њему је остало свега још четири године робије. А за четири године могу над њим све учинити! На мене ће се наљутити, а на њему ће скалпити. Не! Не! Како то говорите ви?

Треба видети, како говори о свом мужу та жена, слушати како трепери њен глас, када се она сети, да му је остало свега још четири године робије.... Колико љубави, бојазни и бриге осећа се за милог јој човека у њеном гласу.

Ја сам се упознао с њом још у Владивостоку, где је издржала тешку операцију опасну по живот.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

WWW.UNILIB.RS

Тек што је корсаковска шалупа пришла к пароброду, на мост је први излетео човек са огромном брадом, — њен муж.

Они су чисто замрли у наручју једно другога. Неколико су минута стајали тако.

— Мили!

— Драга! — чуло се кроз тихо јецање.

А обојима су потоком лиле сузе.

Да ли се сећају они прошлога?

И он и она с времена на време опију се.

Може бити да је то данак, који они плаћају савести.

Јер савест по неки пут „наплаћује се“ и вотком....

(НАСТАВИТЕ СЕ)

УДОВИЦА

ПРИПОВЕТКА ИЗ ГРАДСКОГ ЖИВОТА

(НАСТАВАК)

8

После мучнога прелаза преко ограде воћњака, ја сам се нашла на пространој пољани, иза које одмах беше кућа наше старе служавке.

Скоро у трку сам прешла овај простор, и тако бејаш једном пред самом кућом.

На моју велику радост, вратнице не бежу затворене, и ја нисам морала да се јављам кроз прозор, где би ме могао ко год чути, него уђем право у авлију.

На прво моје куцање изашао је старац, и како ме у мраку не позна, питаше ме шта хоћу и која сам.

Тамо, тамо, чико, рекох му ја, показујући руком на собу, тамо ћеш видети.

Упозната са кућом, ја пођох право соби и нагло отворих врата.

Старица је седела за столом, окренута вратима, свакако очекујући старца да јој каже, који је то имало разлога да овако, прилично у ноћ, ремети њихов мир и спокојство.

Али стојећи у уверењу, да је то ипак неко од старчевих другова, који га је можда позивао за сутра на какав заједнички рад, она при мојој појави, изненађена до невероватности, скочи са столице и стаде као укупана.

Видећи пред собом женску натоварену стварима, а не верујући ни једног тренутка да ја могу бити у опште слободна и у ово доба ван куће, она стајаше тако неколико тренутака, докле јој се ја не јавих.

Кад познаде мој глас, она полете мени раширених руку, и пошто дохвати ствари и мету на кревет, она ме загрли и матерински миловаше.

„Кћери моја, несретна кћери, јеси ли у животу. Вечерас смо баш заједнички оплакивали твоју несретну судбину. Да те и не питам ја видим, да си морала побећи из куће; то казује овај заједнички ствари и твој долазак у ово доба, јер се обоје друкчије не могу разумети. Ако си рано моја, ако. Сачувај живот, а већ од ореће у браку ти си далеко, на тако немаш шта ни жалити.“

Старац такође беше радостан, што ме видео здраву и ослобођену ропства.

Морала сам им испричати све патње до ситнице, а кад сам им казала и последњу намеру Перину, да ме отера у лудницу, они се прекрстише обоје, ужасавајући се оваквога злочинства.

Од њих сам ја опет сазнала, да је стрина такође отрована као и стриц, јер је претила да ће уморство стрица пријавити власти.

То је старцу причао један његов друг, чији је син служио у нашој кући и вршио за добре паре све, али се и сам ужасавао од свега што се у њој одиграло.

Старица се толико радовала моме доласку, да би целу ноћ остала да ћерета са мном, али старац, који је о моме положају мислио, рече: „Ћерко моја, ти забрављаш на себе. Ако не ноћас, а оно сутра рано бањуће овде да те траже, и кад те нађу шта си учинила? Ти не смеш остати овде, ти мораш још ноћас да си изван домаћаја и власти нашега начелника, а да то буде, треба да учиниш пут од 5—6 сати. Тек после толикога пута, ти ћеш бити у суседном округу, у вароши Н — где би за тебе већ било мање опасности.“

После пола сата стајао је пред нашом кућом фијакер са добрим коњима, и ми се кретосмо за Н.

За четири сата ми смо већ били тамо, јер је кочијаш, као пријатељ старчев, коме је овај казао све, душмански терао коње.

Без познаника у овој вароши и ја и старац, ми смо морали ићи у гостионицу, где смо се одморили од журнога пута и сачекали дан, јер смо тамо стигли око два сата по поноћи.

Око 7 сати ми смо већ били на ногама, и таман се договарали: како ћемо продати један мој бриљантски прстен с руке, те да платимо кочијаша и у опште дођемо до новаца, кад неко стаде куцати у врата.

Старац бејаше близу самих врата и отвори их.

Пред вратима беше један писар са жандармом.

Улазећи у собу, он онако још у ходу управи поглед на мене говорећи: „Ви сте жена Пере, трговца из Ћ. Допутовали сте ноћас, управо добели, пошто сте прво покрали разне драгоцености. Изволте са мном у начелство, јер имамо захтев нашега начелства да вас вратимо натраг.“

Старица удари у плач и запомагање, а ја збуњена овим препадом власти, не умедох ништа рећи, него сам стајала и не мичући се.

„Изволте са мном,“ понови писар своју заповест.

Хоћу, хоћу, рекох му ја, али ме оставите за један тренутак да доручкујем, па ћемо ићи у начелство, одакле се ја не мислим жива маћи у Ћ.

Он пристаде и изађе из собе. Ово сам ја и чекала, да бих само могла старцу дати прстен, како би нашао новаца и платио кочијаша и трошак.

После неколико тренутака ја сам са старицом пошла за начелство.

По наредби морала сам понети и ствари, али старица не даде да их ја носим кроз варош, већ их је она носила.

Ја сам кроз варош ишла као кроз шибу.

Цео свет је бленуо у нас, јер је пратња писара и жандарма изазвала њихову пажњу, и свако се радознало питао: ко су ово?

Скоро на другом крају беше начелство, и кад тамо стигосмо уведоше нас секретару.

Секретар беше од млађих људи и понашао се доста уљудно, али кад сам му ја почела причати све патње, што сам их подносила у кући своје стрине и мужа, па му казала и за узроке бегства, он се насмеја и рече: „Јесте ли ту историју измислили ноћас у путу, или је она раније била спрењена?“

Хтео је тиме да каже, како он неверује у све ово, и како су то обични изговори оних, који су што криви.

Мене је ово страшно љутило, и ја му скоро опором рекох, како ја говорим истину, али су власти, на жалост, изгледа ми свуда једнаке.

Баш у тај мах, кад сам ја то говорила, из суседне собе уђе у секретарову један старији господин, носећи неку депешу у руци.

Кад нас виде, он ће рећи: „Ево г. секретаре и ова ће депеша бити о тој госпођи, показујући руком на мене.“

Секретар прочита депешу и скоро смећећи се рече: „Са свим, већ је та историја испричана, али сам ја мислио да је она онако свесно удешена, а оно су јој, међутим, узроци лежали на другом месту.“

Ја сам јасно разумела овај њихов разговор.

Као год и старог лекара, тако су и ове људе уверавали да сам ја луда, и да као таква причам о неким својим патњама, које се мени чине.

Ја сам осећала дужност самоодбране, и зато се реших да одлучним држањем уверим ове људе о својој присебности.

Тако решена, ја се окретох овоме старијем господину молећи га да ми каже: с киме имам част говорити?

Кад ми он рече да је окружни начелник, ја се скоро зарадовах, и рекох му: „Не господине, нисам ја луда као што ме ваш колега представља, као год што верујем да ви не можете бити несавесни и непоштени као он.“

Морате ме саслушати, рекох му ја, да вам испричам своје патње и невоље и нитковлук нашега колеге, па макар имали стотину других послова.

Ако у току тога разговара стекнете уверење, да сам ја одиста луда, па вам то утврде и лекари ваши, ви ћете увек имати могућности да ме вратите у Ћ., иначе ако видите, да сам ја жртва непоштених и несавесних људи, онда вас молим за очинску заштиту, јер ја немам никога, никога свога.

Овакво моје држање нагнало је начелника да ме саслуша, и ја сам му испри-

— До врага, та она се прави пред вама тако поштена!

— Према такима треба бити обазрив!...

— Дакле, на ствар!

— За Бога, ви хоћете да се ја огрешим о тајну исповести!...

— Шта, војвоткиња је долазила?...

— Е, нисмо ми имали ту част... А, после тога, она је и сувише поносита да долази овамо на исповест.

— Па ко онда, у томе случају?...

— Зар не погађате?

— Не, признајем!... немојте ме даље љутити!...

И војвоткиња лупи својом малом ножицом о под и дражесно напући уста.

— Та онај клипан Беренже!

— Хоћете да се спрдате?...

— Ни у ком случају!... Ви знате, да је тај млади човек син једнога од њених Мајураца и војвоткиња га је, тако рећи, васпитала: пошто га је прво научила катихизису и извршио прво причешћење, послала га је у семинарију и кад је добио мису, изради му да стуши у ред отаца Страсти, где је добио белу хаљину после искушења од две године, рухо таман како треба за једнога капелана. Кад му је било двадесет и шест година она га врати у замак Дамартов и узме га за породичног свештеника. Назову га из учтивости *Дон* ма да он на то није имао никакво право. Још кад му је било осамнаест година војвоткиња га је натерала, невина још, да уђе у посао, али није могла успети да га облагороди. Сельачки син и остао је прави гејак, ма да је јадник мислио да се дотекао, лијући потоком сузе свакога јутра што мора држати безбожне мисе и исповедати свој грех *у двоје*, свакада када му се прилика укаже. После тога, он се толико уздржава према војвоткињи, да је ова принуђена сама отпочети и преклињати те да га поново обрлати!... Кад је идиот већ загазио у смртни грех, он тоне, како он то сам вели, у блудно уживање до гуще, јер ове грубе природе имају животињске апетите; али чим се отргне од тога и извуче се да иде на исповест, несрећна војвоткиња мора га читавих осам дана држати у опсадном стању да га поново приволи на оно!

— Прича је добра, рече млада жена смејући се, али, од када ви то знате?

— *Дон* је дошао последњег Ускрса да се исповеди код нашег Првосвештеника који га је узбудио својом важношћу... рекао му је, да кад један млад свештеник већ залази у грех, примајући љубав једне световне жене, нема тада шта друго да ради него да ђути и тако да чува репутацију оне, која му се подала и он би био само грубијан нарочите врсте, кад би ишао причати од парохије до парохије о својим лепим успесима и спомињати име војвоткиње, његове добротворке, после свега:

— Браво, ето ко је галантан човек!

— Ја мислим, да тај угурсуз неће више овде привирити!... Али какву памет имађаше војвоткиња од Дамар — Кошти, тако обазрива, тако отмена у свему, једном речју тако узвишена, да се она баци у наручја једном таком адраповцу!...

— То није тешко разумети: страст чисто физичка која има потребу да се утоли.... ви нећете то да разумете, ви људи.... ви сићете у своје време чак на улицу, на крају тротоара и нећете да разумете да жена може то исто учинити.... ви је постављате на један пједестал, одакле не бисте хтели да она икад сиђе.

— Јер кад већ једном сиђе, више се не може на њ попети!...

— Воља вам је да тако зборите... али, оставимо то, требало је да сам већ далеко одавде. Што се тиче војвоткиње умирена сам, али она има две кћери, тако савршене и идеалне лепоте, да ја имам право, признајте, да се узнемири.

Да је војвоткиња била физиономист она би опазила онај муњевити утисак, који учинише њене речи на душу младога калуђера, али је овај тако вешто сакрио своје узбуђење, да је требало бити необично видовит и опазити лаку забуну, која као зрак прелете преко лица Ангерандова.

— Ох, војвоткињо, одговори он готово одмах, како можете упоређивати младачку милошту то двоје деце са сјајем једне савршене лепоте, која нема по општем мишљењу, себи равне у Паризу!... Ето, погледајте у то огледало, у коме се огледа ваша слика и реците ми: да ли је могућно бити вама неверан?

— Ласкавче! мазно рече млада жена. Свакојако гледајте да ме никад не варате, јер ће се моја освета изједначити с љубављу коју вам дајем!

Рече то и ишчезе, оставив свога драгана замишљена и забринута и он, мислећи неколико тренутака, забаци, за тим главу и пође неодређено посматрати кроз прозор младу војвоткињу, која је брзо промицала парком, испуњујући у пролазу, стазе и цбуње својом гиздавошћу.

— Баш је дивна! шапутао је. Да, али је пролећња маја ишчезла са плода.. док Жакелина од Дамарта!...

Он не доврши своје намисли, као да се убоја не издати своје тајне.... И дувар може имати ушију!....

Око пет сати јавну се г. Хелиополиски оцу Ангеранду! (НАСТАВИТЕ СЕ)

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Учињена су нам ова питања:

I.

«Општина и — ска, вршила је избор одборника и заменика на дан 30. новембра 1903. године.

Пошто овога дана није дошло на збор више од половине гласача, по азбучном списку, то је гласачки одбор, по чл. 49. и чл. 51. закона о општинама, одредио други збор на дан 14. децембра, и тога су дана изабрани одборници и заменици.

Против овога избора изјављена је жалба, и Државни Савет поништио је исти због извесних неправилности.

После ове одлуке Саветске, општински одбор одредио је *накнадни избор* на дан 22. фебруара ове године.

На дан избора дошло је и гласало свега 258 гласача, дакле испод половине, која је 378.

Кандидатска листа била је једна, и на њу су сви гласови (258) паали.

Гласачки је одбор огласио овај избор одборника за свршен, а све кандидате за избрате, и ако је гласало мање од половине правних гласача.

Да овако уради, били су му ови разлози:

1, да је први избор одборника био 30 новембра 1903 год;

2, да је због недовољног броја гласача на првом збору, био други избор на дан 14. децембра исте године; и

3., да је овај *други избор* као незаконит поништен, те да се због тога има сада да изврши *други избор* на место овога поништеног са оним бројем гласача, који буде дошао.

Моли се уредништво да изволи изнети своје мишљење: да ли је овакав рад гласачког одбора правиан, јер закон у овом погледу није јасан?»

— На ово питање одговарамо:

Кад је Државни Савет поништио избор општинских одборника и заменика, извршен на дан 22. децембра, онда је том одлуком цела ствар враћена у првобитно стање, које је било до првога избора.

Према томе, одбор је могао да нареди само нов избор, а не накнадни, као што је он, по преставци, урадио, нити је, пак, гласачки одбор могао огласити избор за свршен, кад на збор није дошло преко половине гласача, који су уписани у азбучноме списку.

II.

«Извесно лице из моје општине, тужило је још 1900 године свога суседа за крађу прасета.

Да му је крађа у опште учињена, као и да је ову извршио сусед, позвало се на сведоке.

Општински суд пресудио је, да се тужилац, поред сведочења сведока, закуне, да му је прасе украо сусед, па да се овај тада казни за крађу и плати штету.

Овако донесена пресуда саопштена је и тужиоцу и туженом, па од 1900 године до сада није по њој ништа рађено.

Сада тужилац долази и тражи извршење њено.

Моли се уредништво за обавештење: сме ли суд сада извршити ову пресуду, кад по њој није ништа рађено за три године.»

— На ово питање одговарамо:

Све истине кривце и пресуде застаревају за три месеца, сем крађа, превара и утаја, које застаревају за годину дана, ако по вредности прелазе десет гроша чаршијских.

Како је у овом случају, који се помиње, протекло више од три године, то је пресуда у погледу кривичне одговорности и казне застаје, и не може се извршивати.

У колико пак, она регулисава накнаду штете, трошкова и осталог, она може бити предмет извршења.

III.

«Два грађанина наше општине, трамили су прошле године извесно своје земљиште, по уговору, потврђеном полицијском влашћу, па је та трампа, на захтев њихов, разведена и по пореској књизи «Б» дотичнога села.

Како један од њих није био платио порез за неколико година, те је Пореско Одељење

наредило да се наплата изврши егзекуцијом, то је, пошто он нема покретности, приступљено попису непокретног имања.

Кад је питан: шта одређује за продају, он је одредио оно земљиште, које је добио као трампу по поменутом уговору

Суд је у недоумици: сме ли узети у попис ово имање, кад дужник нема тапију од истог, него само уговор, па моли уредништво за потребно обавештење.

— На ово питање одговарамо:

Ако општински суд има уверења, да приликом извршене трампе нису изиграна наређења §. 471. грађ. суд. поступка, као и да ово имање није интабулисано ни од чије стране за рачун првога сопственика, онда га може узети у попис, и ако дотични нема тапију.

А, ако стоји који од побројаних случајева, онда суд нека узме које друго имање у попис, ако се порез не би могао наплатити издавањем имања под закуп, јер се за наплату пореза не мора тражити од дужника, да он одреди: које ће се имање узети у попис.

IV

«Пред општинским судом, у коме сам деловођа, постоји овакав спор: Петрана жена Стојана Стојановића, узела је на зајам од Јована Јовановића, 50 динара, и на ту му суму издала облигацију, коју је потврдио и општински суд.

Кад је ова облигација прављена и тврђена, Петранин муж је био у затвору, и није ни могао одобрити поступак своје жене — задужење.

Како дужница није платила дуг о року, то је поверилац подигао тужбу и тражио наплату.

Општински је суд у недоумици: да ли она исправна има какве вредности, кад муж није одобрио поступак своје жене, и шта да ради у овоме случају, па моли уредништво да оно изволи дати своје обавештење по овоме.»

— На ово питање одговарамо:

Према одредби §. 920. грађ. закона и §. 4. трговачког закона, обвезе удатих жена, издате без пристанка и одобрења мужа, не могу имати вредности.

Према томе, и обвеза коју је Петрана издала не може имати вредности, ако муж њен изјави: да не ће сада накнадно одобрити овај поступак своје жене.

Због тога не треба ову ствар судити по кратком поступку, и ако је исправна јавна, већ одредити рочиште, па ако би муж одобрио поступак своје жене, онда би вредност исправе била ван спора.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

ТРАЖИ СЕ

Јованча брат Миладина Андрејевића, кафеџије из Београда, отишао је од куће пре неког времена и до данас није се вратио. Он има 28 год., раста је средњег, у опште плава. Нађеног Јованчу треба упутити Управи града Београда, с позивом на Бр. 12992.

Темељка Андреју, цигларском раденику, из Лисаче у Турској, који је извршио крађу

Анасту Андову, цигларском раденику, па по извршеном делу побегао из Београда, тражи Управа града Београда, с позивом на Бр. 14826.

ПОТЕРЕ

Ноћу, између 29. и 30. пр. м-ца, између 8 и 9 часова у вече, на смедеревском друму, више «седам кућа» два непозната лица — сељака — по свима околностима из околине Београда, извршили су разбојништво над Михаилом Богдановићем, механџијом из Умчара, и том приликом ранили га из пушке и однели му: 1200 динара у новцу, један стари црногорски револвер (средње величине), и чизме са тврдом сарама. Оба разбојника су стара 20—25 год., црномањаст, са малим брадицама у одељу сељачком, (дужина стопале разбојника износи 30 до 31 см. ширине на месту преко прстију 26 см.). Позивају се све полициске власти, да разбојнике најживље потраже и нађене спроведу Управи града Београда, с позивом на Бр. 15078.

Анки Лубурић, са станом у Босанској улици Бр. 20., 2. ов. м-ца у вече извршена је крађа веша. Непознати крађивац представљајући се као порески помоћник, узео је стан, од покрадене, преноћио у истом и сутра ујутру побегао однев: једну кошуљу, један пешкир од српског платна и друге ствари, које су се находиле у соби. Крађивац је раста високог, црномањаст, лица округлог, бркова малих. Позивају се све полициске власти да крађивца најживље потраже и нађеног спроведу Управи града Београда, с позивом на Бр. 15248.

Чедомир Милојевић, бив. магационар код Симића и Павловића, трговаца из Смедерева, родом из Трулежа, среза жупског, 24. априла ове год., извршио је крађу новаца Јосифу Прендићу, па побегао. Чедомир има 26—27 год., раста је средњег, косе и бркова плавих, мало је кривоврат и има криве усне. Позивају се све полициске власти, да Чедомира живо потраже и нађеног спроведу начел. окр. смедеревског, с позивом на Бр. 4692. УБр. 14827.

Јеротије Шарчевић, бив. председник општине ботунске, има се на основу решења начелника среза крагујевачког, од 19 априла т. г. № 5827, ставити под кривичну истрагу и у притвор за дела из §. 104. в. 113 и 147. крив. закона. Но како се Јеротије налази у бегству, позивају се све полициске и општинске власти, да га у своме кругу потраже и нађеног спроведу истом среском начелнику с позивом на Бр. 5916. Јеротије је омамен, дежмекаст црномањаст, омањих црних бркова, носа обичног, очију црних. На себи је имао црно сељачко одело, на ногама опанке и на глави шубару.

ОГЛАШЕНИ ЗА ХАЈДУКЕ

Никола Стошић, из Гагинца, и Китан Петровић, из Мелова, среза пољаничког, округа врањског, починили су разна убиства и друга злочина дела, по срезу јабланичком и пољаничком па побегли у шуму, да и даље продуже чинити зла дела, одметнувши се на тај начин од власти.

Због овога су решењем начелства окр. врањског, од 5. априла тек. године, а на

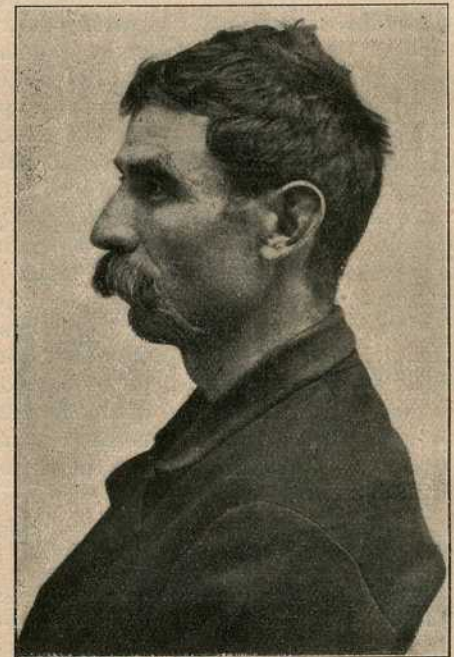
основу чл. 2. закона о хватању и утамањивању хајдука позвати, да се у року од 15 дана од дана, када оглас буде изашао у Српским Новинама, пријаве најближој власти.

Па како се Никола и Китан нису, у остављеном им року пријавили ни једној власти, то је начелство округа врањског решењем својим од 27. априла тек. године, огласило *Николу и Китана*, а на основу чл. 3 закона о хватању и утамањивању хајдука, за хајдуке, с тим да је од сада свакоме слободно убити их.

Никола је стар 46 год., раста је високог, црномањаст, очију црних, бркова танких смеђих, косе смеђе, мало проседе; Китан је стар 28 год., раста је средњег, црномањаст, брија се, има црне мале бркове. Ово се саопштава свима полициским властима, с тим да је од данас слободно свакоме Николу и Китана убити, ако се не предаду. УБр. 14828.

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА

Алекса Костић, препредена варалца, о коме смо до сада толико говорили и писали, извршио је опет неколико превара у Београду, а како се сазнаје и унутрашњости. Преваре је, и овога пута, вршио по своме старом обичају, *куљењем добровољних прилога за хумане*

циљеве. Као и раније, тако је и сада експлоатисао савремену и популарну ствар — купљење добровољних прилога за руске рањенике. Опширније о Алекси и његовим генијалним преварама ми ћемо проговорити у једном од првих бројева, а за сада му износимо слику и молимо све оне који су му ма шта приложили на рачун руског клуба, да то доставе кривичном одељењу Управе града Београда, како би оно над учеником Алексом могло успешније довршити отпочету истрагу.